

Opregning staar: Disse Bispedømmer, Stifter og Provinser, der udgør hele Kongeriget Norge o. s. v., og det slaas fast, at Grønland, Island og Færøerne forbliver ved Danmark. I de 7 Aar fra 1814 til 1821 føres der saa en Række Forhandlinger mellem Danmark og Norge om Afviklingen, derunder ogsaa Fordelingen af Fællesmonarkiets Statsgæld mellem de to Lande. Under disse Forhandlinger rejstes fra det norske Stortings Side Spørgsmaalet om Bilandene, idet man ønskede, at den svensk-norske Konge Carl Johan skulde gøre Krav herom gældende som et Modkrav ved Opgørelsen af Statsgælden Norge og Danmark imellem. Norge gav Kongen Bemyndigelse til at handle paa Norges Vegne, og langt hen under Forhandlingerne blev der krævet Vederlag for de saakaldte norske Bilande, men Kongen lod dog dette Krav falde igen. Den fælles Statsgæld var 45 Mill. Rigsdaler, og herved mente man, at Norge deraf skulde betale en Trediedel, altsaa 15 Mill. Rigsdaler. Kravene blev dog nedsat til langt mindre, og i Virkeligheden vilde Norge intet betale. Det var jo ogsaa fattigt, og det mente, at Sverige burde betale. Men Stortinget indrømmede dog efterhaanden, at de maatte betale noget, og efter at de med 54 Stemmer mod 21 havde frafaldet Kravet om, at Sverige skulde betale, blev der truffet den endelige og af Stortinget enstemmigt vedtagne Overenskomst, som jeg nylig citerede, hvorved alle Krav Danmark og Norge imellem, som havde været fremme, skulde være fyldstgjort, saaledes at intet af Landene havde Krav paa det andet i Fremtiden.

Vil man nu i Norge gøre gældende, at man i Norge ikke har direkte anerkendt Kielerfreds-Traktaten og derfor heller ikke har anerkendt Forpligtelsen til at betale en vis Del af Statsgælden, saa kan man dog ikke nægte at anerkende sin egen Stortingsbeslutning. Denne Tingenes Tilstand anerkendte man imidlertid fra norsk Side uden Vaklen et helt Aarhundrede igennem. Først i Hundredeaaret efter denne Stortingsbeslutning, nemlig i 1921, altsaa for 3 Aar siden, begynder man at rejse et Krav i Norge, der er i afgjort Strid med, hvad der bestemtes i 1921. Norske Forfattere som Historikeren Brinckmann, Højesteretsadvokat Heegaard og andre har jo ogsaa indrømmet, at Danmarks Suverænetet i Grønland er en historisk Kendsgerning, Grønland er nu en dansk Koloni. Beslutningen af 29. Maj 1821 er altafgørende; kun en Beslutning af den danske Rigsdag kan ændre den, men den kan ogsaa gøre det.

Den norske Regering har i Tidens Løb efter 1821 anerkendt baade Danmarks Suverænetet i Grønland og det danske Handelsmonopol. I den Handelstraktat, som Danmark afsluttede med Sverige og Norge i 1826, nævnes udtrykkelig i Artikel 5 som dansk Koloni Grønland, der lige saa lidt som Island eller Færøerne maatte besejles af norske Skibe. Det er mig ganske ubegribeligt, at den ærede Ordfører for Venstre ikke er bekendt med, at et saadant Forbud mod Besejling er til Stede, og dog vilde det ærede Medlem — flere andre Fejltagelser gjorde han sig ogsaa skyldig i — belære Folk om Forholdene. Men altsaa, der staar udtrykkelig i denne Handelstraktat, der er ca. 100 Aar gammel, at Grønland lige saa lidt som Island og Færøerne maa besejles af norske Skibe, og det var jo, fordi vi ønskede at udvikle Eskimoerne til et Kulturfolk og vilde sikre dette gennem Monopolet, som vi havde deroppe, og som er af gammel Dato, idet det strækker sig langt tilbage i det 18de Aarhundrede.

Ved en Deklaration af 1856, fremgaaet af Forhandling mellem den danske Udenrigsminister og den svensk-norske Gesandt i København, ophævedes Forbudet imod, at Norske og Svenske besejler og handler med Island og Færøerne, hvorimod Forbudet opretholdtes for Grønlands Vedkommende. Ubestrideligt har Norge saaledes ogsaa i det Aar anerkendt det danske Kolonistyre i Grønland. I en Bekendtgørelse af 8. Maj 1884 fastslaar Danmark, at det Forbud, der blev udstedt i den dansk-norske Tid, i 1776, mod Besejling af Grønland indtil den 73de Breddegrad, fortsat er gældende, og Norge har modtaget denne Bekendtgørelse uden Indsigelse, hvilket ogsaa gælder Monopolhandelens Udvidelse til Østkysten, som skete ved Bekendtgørelse af 10. Oktober 1894, og til Vestkysten op til den 74de Breddegrad ved Bekendtgørelse af 8. Marts 1905.

Hvad saa Forholdet til andre Lande angaar, har Danmark i Tidens Løb afsluttet en Mængde Handelstraktater, af hvilke det klart træder frem, at Grønland hører til Danmark, og der er ingen Sinde fra norsk eller anden Side udtalt nogen Tvivl eller Usikkerhed i saa Henseende. Derfor kan Danmark ikke afslutte nogen Overenskomst med noget andet Land, derunder Norge, uden at der i Overenskomsten ikke efterlades nogen som helst Tvivl om, hvor Grønland hører hjemme, og det skal vel at mærke være saaledes, at begge Parter er klare over, at der ingen Tvivl er i saa